

OCENĚNÉ PRÁCE – próza do 18 let

Barbora Dolejší

Příběh statečného srdce

Nad světem se stáhla černá mračna. Začala válka! Těžká, nebezpečná, neklidná doba, kde nikdo už nevěří nikomu a ničemu, a vzduch je neustále prosycen strachem. Doba, která zničila mnoho lidských životů, nadějí a snů.

Na Ukrajině vyrůstá malá Kateřina, jejíž osud vnesl do života tolik bolesti a smutku. Nejprve se musela vyrovnat se ztrátou maminky, teď na ni doléhá tíživá doba války a tatínka navíc volá povinnost k vlasti. Je čas odejít! Kateřina ho prosí, aby ji vzal do války s sebou, a přestože Katce není ještě ani dvanáct let, nakonec je přijata k samaritánům, kde musí denně odnášet raněné z bojiště a ošetřovat je. Kateřině nebylo dopřáno pohlížet na svět bezstarostnými očima, ona od dětství přijímala rány osudu, které by mnohé z nás dávno srazily na kolena. I přes to všechno se však snaží raněné vojáky a všechny ostatní svou vírou ve šťastnější budoucnost povzbudit. Je jako světlo v nekonečné tmě, jako nepatrná jiskřička naděje v neproniknutelné prázdnotě.

Polsko, rok 1943. Židovské rodiny se stále ukrývají před nacisty. V jedné vesnici se schovává také rodina holčičky jménem Edith. Jednoho dne si ji rodiče zavolají. „Edith, musíš utéct. Oni nás hledají, už jsou blízko a každou chvíli nás najdou. Musíš se zachránit alespoň ty! Uteč!“ Po bolestném loučení, kdy Edith naposledy v životě viděla maminku s tatínkem, s očima zalitými slzami a smutkem usazeným v duši nakonec opustila své blízké.

Před obávanými nepřáteli se ukrývala v lesích, hladověla, vodu hledala v lesních potůčcích, nezřídka ji však nenašla ani tam. V noci, když neutíkala, schovávala se v lese, aby si trochu odpočinula. V tu chvíli ji přepadl ještě větší strach a úzkost, že ji Němci snad náhodou objeví. Dny protkané stále hrozcím nebezpečím pomalu plynuly, až po měsíci či možná ještě delší době stanula na pokraji svých sil, vyčerpaná, kdesi na kraji lesa. Téměř se nad ní už vznášel přízrak smrti.

Kateřina, která se shodou okolností s frontou dostala na totéž místo, náhle uslyšela jakýsi vzlyk. A znovu. Odkud to přichází? Poslouchá pozorněji. Jde to tam od toho lesa! Nebojácná Kateřina jde po sluchu za tím ustrašeným vzlykáním. A tu náhle... Vidí schoulenou bledou holčičku, je hubeňoučká, třese se po celém těle, vystrašeně na Kateřinu hledí a pláče. Katka ji okamžitě bere do náručí, je lehounká, a ptá se přitom: „Sprichst du Deutsch?“ Dívka nic neříká, ale Kateřininy dobré oči ji trošičku uklidní. Kateřina s ní běží do tábora, kde se vyděšené dívenky ihned ujímají a Edith se pomalu vrací od bran smrti zpět.

Nějaký čas ještě trvá, než se Edith díky Kateřině péči uzdraví. Cesty obou dívek se však rozcházejí dříve, než si obě stačí něco více říci. Ruka osudu, jako by znovu zasáhla. Zatímco Edith do konce války pomáhala ošetřovatelům a ve čtyřicátém osmém roce se lodí dostala do Izraele, Kateřina krátce po Edithině uzdravení padla do rukou Němců jako zajatkyň. Do konce války pracovala v lágrech a nakonec na sovětském tanku přijela do Československa, kde se seznámila se svým mužem. Narodily se jí tři děti.

Ačkoli by se mohlo zdát, že tím příběh jedné ušlechtilé dívky končí, přeci jenom má ještě jeden podstatný dodatek. Totiž to, že Edith nikdy nezapomněla, že jí Kateřina zachránila život. V šedesátých letech ji pomocí Červeného kříže vyhledala a napsala jí, že má přijet za ní do Izraele. Kateřina že si s sebou nemá nic vozit, všechno že jí koupí, včetně letenky. Jenže Kateřina tolik neznala Židy. Bála se, že ji snad zabijí. Proto také několikrát pozvání odmítla. Až se jednou přeci jenom odhodlala, a i přes komplikace kvůli tehdejšímu totalitnímu režimu se nakonec do Izraele dostala. Edith ji vypověděla, jak tenkrát musela utéct, skrývat se a jak by nebyť Kateřiny bývala umřela. Buď hladem a vyčerpáním, nebo by ji našli *Nepřátelé*. Celou dobu vyprávění jí tekly slzy. Děkovala Kateřině za svůj život. Od té doby pak Kateřina Izrael ještě několikrát navštívila, a přestože Edith dnes již nežije, její děti jsou Kateřině stále vděčné, že jim zachránila maminku. Nedávno dokonce paní Kateřinu kontaktovala Edithina vnučka, zda by ji s rodinou mohla navštívit.

Dnes již osmdesátiletá Kateřina je stále optimistická, usměvavá, i když rány v srdci budou bolet navždy. Cítím k ní velký obdiv. Tohle je příběh velké odvahy a statečného srdce jednoho dobrého člověka, díky němuž nebyla zachráněna jen Edith, ale celá jedna generace lidí.

Lucie Bažantová

Nevidomá pýcha

I.

Zvony právě odbily pravé poledne. Z kostela se vyhrnul zástup lidí patřících k nejrůznějším společenským vrstvám- mísili se tu rolníci, řemeslníci, žebráci i měšťané.

Laura si prorazila cestu davem hrnoucím se z brány a dostala se na otevřené prostranství. Na obličej jí okamžitě dýchl ledový vítr. Zachumlala se proto do svého prostého kabátu a vyrazila směrem k domovu. Tedy, pokud se její úkryt v jedné z opuštěných uliček vůbec dal nazvat domovem.

V půli cesty potkala Richarda, nejvlivnějšího muže z města. Jel na svém vznešeném hnědákovi, po nos zachumlaný do poctivého kožichu.

„Uhni!“ osopil se zprudka.

Laura se polekala a uskočila z cesty. Bohužel ne dostatečně rychle.

Kůň ji za škodolibého smíchu jeho majitele shodil do sněhové závěje.

„Cesta není jen tvá!“ utrhla se.

Richardovu tvář zkřivila zlost. Nadechl se k proudu strohých nadávek. Sotva však vypustil z úst první slovo, jakoby oněměl.

Její tvář, oči a ústa...ta dívka někoho mu připomínala. Ale koho? Za boha si nemohl vzpomenout.

Beze slova trhl opratěmi a vyrazil ke Cantarijskému lesu.

Zatímco projížděl mezi štíhlými kmeny borovic po zasněžené lesní pěšině, přemítal o divném setkání. Proč v něm ta dívka vyvolávala zvláštní pocity?

Z šedivých oblaků se pozvolna začaly snášet sněhové vločky.

„Snad nebude sněžit?!“ odfrkl si podrážděně.

Jel totiž do blízké vesnice k jistému rolníkovi, vybrat dluh za oves a pšenici. V případě chumelenice by mohl sjet z cesty a navždy zmizet v hlubinách lesa. Znal pár lidí, kteří se v zimním nečase pokusili dostat z města do vesnice, či opačně. Doslova se po nich slehla zem. Ze všech ztracených našli jen jednoho- tedy jedny. Matku s dítětem. Žena přes noc umrzla, ale její malá dcerka nějakým způsobem přežila. Snažil se vzpomenout, jak tu holčičku pojmenovali. Mozek měl ale vymetený, takže to po chvílce vzdal. Stejně ani netušil, jestli je ta báhorka pravdivá. Mohli si ji vymyslet lidé z okolí. Tehdy totiž na rok odcestoval do ciziny, takže neměl o místním dění pražádné důvěryhodné zprávy. Ujížděl dál, pohodlně usazený v sedle.

II.

Město zaplavily bledé paprsky zimního slunce. Východní obloha se rozzářila bílým světlem a

rozehnala poslední cípy tmy.

Ulice znovu ožily svým obvyklým hemžením. Z pekáren zavonělo čerstvé pečivo, majitelé hostinců i malých krámků spěchali do práce a tržiště na náměstí zaplavila vlna kupců s novým zbožím.

Laura se vyhrabala z hromady starých hadrů, zazívala a pořádně se protáhla. Díkybohu za další ráno, pomyslela si při pohledu na svůj příbytek, připomínající látkové hnízdo. Každý večer chodila spát se strachem, že přes noc umrzne.

Ráda by žila v normálním domě, avšak neměla dostatek peněz, a ani žádné příbuzné, u kterých by zůstala. Jako malou ji vychovali v sirotčinci, náležícímu k místnímu klášteru. Ve chvíli, kdy dovršila patnácti let, jí jeptišky daly trochu jídla, pár drobných a několik rad do života. Poté musela z kláštera odejít a žít na ulici, jako žebrák. Laura se však odmítala doprošovat o milosrdenství ostatních lidí. Z peněz na „rozloučenou“ si na tržišti pořídila skleněné korálky, provázky, barevné bavlnky a vyráběla z nich různé náramky a náhrdelníky. Ty pak prodávala na jarmarcích. Z výdělku si kupovala další materiál a jídlo. Tímto způsobem dokázala přežít už čtvrtou zimu od odchodu ze sirotčince.

Zaplašila myšlenky na svůj dosavadní život a vyrazila do ulic, směrem k řece.

Po cestě si všimla dvou služek, zhruba stejného věku. Probíraly nejnovější drby tak hlasitě, že je muselo být slyšet na sto honů.

„... víš, že se Richard včera z lesa vrátil až k ránu?“ povídala jedna.

„Vím. Prý se mu něco přihodilo na staré cestě, v místě, kde dřív stával ten obrovský strom, než ho sedláci z vesnice pokáceli,“ odpověděla druhá.

„Zajímavé, asi půjdu navštívit Anežku. Pracuje u něj, dělá služku v kuchyni. Když mluvíme o ní, představ si...“

Laura zabočila do vedlejší ulice a přemítala o tom, co se právě dozvěděla.

Cantarijský les byl v okolí velmi obávaný. Ne snad, že by v něm strašilo, ale nepřehledná stezka spojující město s vesnicí zapříčinila už mnoho tragických úmrtí. Nemálo tomu přispívaly i rokle, které se nacházely nebezpečně blízko cesty. Stačí sjet pár metrů ze stezky a už se jezdec i kůň řítí vstříc mrazivé nicotě.

Sestra Judita z klášterního sirotčince dokázala o lese vyprávět celé hodiny. Její příběhy se zakládaly na skutečných událostech a dosud ve městě žili i svědkové, kteří by je bez mrknutí oka potvrdili. A právě sestra Judita Lauře pověděla o nešťastném osudu její matky, spojeným se starodávnými kmeny tamějších stromů.

Co se Richardovi v těch místech přihodilo?

III.

„To není k jídlu!“ zuřil muž a smetl ze stolu celý oběd. Všech pět chodů.

„Ale pane!“ zděsila se služebná.

„Přineste mi něco, co nechutná jako voda! Cokoliv! Hned!“ řval přes jídelnu. Anežka přikývla a spěšně odběhla do kuchyně.

Richard popadl porcelánovou konvici a třískl s ní o stěnu. Střepy se s rachotivým řinčením odrazily od zdi a rozsypaly po podlaze. Poté přišly na řadu šálky, podšálky, talíře, poháry a nakonec i svícný. Pěkně jeden po druhém.

Když bylo dílo zkázy dokončeno, oddupal do svých soukromých místností a hodil sebou na pečlivě ustlanou postel. Zuřil. Od chvíle, kdy ho ten splašený kůň v Cantarijském lese málem

zadupal do země, se s ním děly zvláštní věci.

Týden po té nepříjemné události totiž přišel o čich. Ztratil schopnost cítit vůni i smrad.

Poslepu by nepoznal, zda ho služebná voní nejdražší francouzskou voňavkou nebo páchnoucí břečkou z jímky. Netušil, co tu náhlou změnu způsobilo, a doufal, že se časem vrátí vše do starých kolejí.

V poklidu uplynulo sedm dní. Když však osmého dne ráno usedl ke snídani, s hrůzou zjistil další pohromu. Tentokrát ho opustila chuť.

Ještě toho dne dopoledne doufal, že se mu oba smysly vrátí. Poručil služebné Anežce, aby nešetřila kořením. Ale marná snaha. Polední pokrm připomínal spíše bahnitou směs, než opravdové jídlo.

A tak teď v jídelně mezi porcelánovými střepey a rozlitou omáčkou leželo na zemi kuře, brambory, hovězí maso, zelenina, koláč i chléb. Ztracené chutě, mezi nimiž už neexistoval žádný rozdíl.

Začínal zoufat. Co když to bude pokračovat? Který smysl ztratí příště? Kdo může za jeho trápení? A proč se to děje zrovna jemu...?

Praštil rukou do polštáře. Tolik nezodpovězených otázek. Představil si sám sebe jako něměho neslyšícího slepce, bez hmatu, chuti i čichu. Stane se z něj loutka, odkázaná na pomoc ostatních. Zbudou mu jen prázdné, nicneříkající myšlenky.

„Bože... za co mě trestáš?“ zašeptal a vzhlédl ke kříži, přibitému na zdi. Kdo jiný může být původcem jeho trápení, když ne Bůh? Ve své pýše uvěřil, že je na něm páchána křivda.

O deset minut později už nasedal na koně a tryskem uháněl ke kostelu.

„Otče!“ zaburácel naléhavě, když stanul naproti oltáři. Ozvěna jeho hlasu byla tak silná, že vyplašila holuby na zvonici. Poděšeně se rozlétl na všechny strany a po chvíli zase klidně usedli na římsu.

„Bůh s tebou, synu. Copak tě přivádí?“ pronesl kněz. Oproti rozběsněnému Richardovi vypadal neuvěřitelně vyrovnaně.

„Chci rozhřešení!“ spustil okamžitě. Otec ho místo odpovědi jen zpražil přísným pohledem.

„Totiž...“ znervózněl Richard a rozhlédl se kolem sebe. Kamenné sochy lemující zdi ho probodávaly svými mrtvými pohledy. Naskočila mu z nich husí kůže. Vypadaly tak vznešeně, čistě a nedotknutelně.

„Chtěl bych požádat o rozhřešení, velebnosti, máte-li chvílku,“ opravil se s pokorou. Otec Teodor mlčky přikývl a pokynul Richardovi, aby si sedl do lavice.

„Co tě trápí?“

„Netuším, otče. Snad křivda shůry. Před osmi dny jsem ztratil čich. Dnes chuť. Bojím se, že to bude pokračovat,“ vypověděl.

„Zvláštní,“ zašeptal kněz a zkoumavě se na svého návštěvníka zadíval. Nastalo několikaminutové ticho, rušené jen občasným zavrčáním holubů ve zvonici.

„Tak co mám dělat?!“ přerušil mlčení Richard.

„Bůh netrestá nevinné. Přemýšlej o tom,“ odpověděl Teodor a odebral se k sakristii.

„Víc mi neřekneš?!“

„Odejdi v míru“ dodal kněz, zmizel za dveřmi a zanechal Richarda samotného. Ten však dlouho nepobyl. Se směsicí poníženosti, vzteku a zoufalství opustil kostel.

Zbytečná ztráta času, pomyslel si, nasedl na koně a ujížděl zpět k městu.

Domů přijel v divné, dosud nepoznané náladě. Bůh netrestá nevinné... přemýšlej o tom. Co tím otec Teodor myslel? Choval se, jakoby věděl o mnoho více, než prozradil. Richard se rozhodl probrat všechny své vzpomínky, dávné i nedávné. Vyběhl do patra, uvelebil se do křesla a zavřel oči, v naději, že najde alespoň slabá vlákénka vedoucí k pravdě.

Služebná Anežka ho našla spícího pod nohama křesla.

V tuto chvíli nevypadal tak povýšeně a nepříjemně, jako obvykle. Vlastně se jevil jako hezký, milý pán. Nejdříve chtěla potichu odejít a nechat Richarda v klidu snít, ale kamenná podlaha byla poměrně studená a hrozilo, že by ošklivě nastydl.

„Pane, prosím, pojd'te raději do postele, země je studená,“ zašeptala opatrně a pokoušela se ho přemístit. Richard se v polospánku zvedl. Anežka ho vši silou podpírala.

„...můžu za to já... Antonie... Isabelo... odpusťte...“ mumlal nesrozumitelně.

Po chvíli potácení sebou konečně plácl do peřin. Anežka přes něj hodila pokrývku a odešla z pokoje. Po cestě do kuchyně přemýšlela o Richardových slovech. Se vši pravděpodobností mluvil o své ženě. Prý od Richarda před mnoha lety utekla. Ale kdo je Isabela? To netušila.

„Vypadněte odsud obě dvě! Už vás nikdy nechci vidět!“ zaječel v návalu zuřivosti. Antonie k sobě zděšeně přitiskla svou malou dcerku a s hrůzou pozorovala obličej svého muže, zkřivený zlostí.

„Budeš litovat,“ zašeptala ublíženě.

„Litovat budu jedině v případě, že tě tu ještě někdy spatřím!“ odsekl Richard a hrnul se ke skříni, kde měl uložený bič na krocení koní. Hodlal tu ženskou z domu vypráskat.

Antonie ale nečekala. Přitiskla k sobě dcerku a utíkala chodbou. Pryč z domu. Sotva vyběhla do chumelenice venku, uslyšela za zády nadávky a klení manžela.

Maličká plakala a nechápala, co se děje. Aby taky ano- nebylo jí víc než jeden rok. Antonie proběhla bránou a pustila se přes zasněžený kopec k lesu. Bláhově doufala, že se dostane až do vesnice za ním. Lidé odtamtud by jí na čas mohli poskytnout útočiště.

Zima však byla nemilosrdná, a mráz si své oběti nevybíral...

Richard se náhle ocitl na široké sněhové pláni. Vedle něj stála dívka, kterou nedávno potkal u kostela... něco křičela. Neslyšel ji. Začala se měnit v Teodora...

Richard zařval a prudce vyskočil. Bušilo mu srdce a zpocená košile se mu lepila na záda.

Rozhlédl se kolem sebe a překvapeně zjistil, že usnul.

Odkryl peřinu, vylezl z postele a přistoupil k oknu. Musel spát více než tři hodiny, protože venku se již rozhostila tma. Padající sníh, zapálené louče, obloha bez hvězd...

Bylo to stejné jako tehdy. Skoro viděl Antonii, jak v tenké noční košili, s dcerkou v náruči, utíká nánosem sněhu někam pryč.

Pamatoval si, že hned druhý den po jejím útěku odcestoval do sousední země za obchodem, kde zůstal více než rok. Po celou dobu strávenou v cizině si svůj neuvážený čin vyčítal.

Doufal, že svou ženu najde po příjezdu doma. Koneckonců, kam jinam by šla? V okolí nikoho neměla... ano, byl si jist, že se vrátí. Jaké hrozné překvapení zažil, když ho v osamělém domě přivítala jen služebná Anežka.

Toho dne se zahořkl na celý svět.

Opřel se o studenou zeď.

Chlad ho nemilosrdně uvrhl zpět do reality, snad ještě krutější než vzpomínky. Týden se co nevidět začne chýlit ke konci a na řadu přijde další smysl. Ale už to nebude tak lehké, jako doted. Richarda sice hrozně rozčilovalo a mrzelo, že přišel o čich a chuť, ale koneckonců, bez schopnosti cítit vůni a chuť jídla přece jen mohl žít. Šlo o zvyk.

Ale co další ze smyslů? Zbývá jen sluch, zrak a hmat. Ty nejdůležitější, nepostradatelné pro život. Jak bez nich bude žít? Proč je ztrácí?

Možná trest za Antonii, Isabelu a všechny lidi, kterým ublížil.

„Já nechci!“ uhodil pěstí do rámu okna. Teď už je pozdě odčinit minulé hříchy a napravit křivdy. Až příliš pozdě.

IV.

Mráz v noci neskutečně zesílil. Na sněhu se vytvořila silná ledová skořápka a dech byl téměř hmatatelný. Se vši pravděpodobností nastala nejtěžší část zimy.

Laura se vyčerpaně potácela ulicí. Chodidla měla znecitlivělá a prsty namodralé. Tělo jí svírala nepopsatelná úzkost. Před očima jí ubíhaly vzpomínky. Čas se vracel proti směru hodinových ručiček. Ulice, domy ztratily ostré rysy a začaly se pohybovat. Sníh se s ní v divokém víru zatočil a ona se bezvládně sesula na zem. Pootevřela víčka a vzhlédla k nebi. Padající vločky se usazovaly na Lauřin obličej a schovávaly ho pod svůj smrtící závoj. Podvolila se spánku a zavřela oči.

Na blankytném nebi zářilo slunce a zaplavovalo louku teplými paprsky. Ve vzduchu voněly fialky, plané růže, konvalinky, třepotali se duhový motýli a v trávě sem tam zacvrkala kobylička.

Zaplavil ji nádherné pocity. Stala se součástí hřejivé krásy všude kolem.

V okamžiku zapomněla na celý svůj dosavadní život.

Zůstane tu. Nevrátí se zpět do neštěstí venku.

Už nikdy.

V.

Zima se pomalu chýlila ke konci. Na stránkách vykvetly první petrklice a slunce si váhavě dralo cestu mezi mraky a obdarovávalo zemi prvními teplými paprsky. Koryta řek a potoků zaplnila voda z roztátého sněhu. Příroda ožívala v celé své nesmrtelné kráse.

Po rozbahněných cestách se do chrámu, náležícímu městu Cantariu hrnuly početné skupiny poutníků, věřících i nevěřících.

Po celém kraji se rozneslo, že u jednoho z hrobů vedle kostela se dějí zvláštní věci, ba i že se tu dějí zázraky. U posledního místa odpočinku jakési mladé dívky prý vykvétají květiny, které v tomto ročním období dosud nebylo možné spatřit. Nemocní tu získávají naději a jakoby zázrakem se uzdravují.

Otec Teodor vyšel před kostel, aby uvítal další skupinku poutníků. Dva z nich drželi svého druha a pečlivě hlídali každý jeho krok. Když mu otec pohlédl do tváře, oněměl překvapením.

Toho chudáka halila poloroztrhaná, špinavá kutna s kápí. V ruce svíral dřevěnou hůl, o kterou se opíral. Neměl boty a jeho chodidla byla do krve rozedraná. Prořídle vlasy spadaly na

ztrápený obličej. Přes oči měl uvázanou hadrovou pásku slepců. Vůči ruchu a zvukům kolem byl úplně apatický. Budil dojem, že je ani neslyší. Před knězem stála ta nejubožejší lidská troska.

„Richarde...“ zašeptal Teodor.

„Neodpoví vám, ztratil všechny smysly. Nevnímá nic, krom svých myšlenek. Je to chudák, ani nevím, jak se jmenuje. Před pár měsíci jsme projížděli támhle a našli ho polomrtvého u cesty,“ ukázal jeden z poutníků směrem ke Cantarijskému lesu.

„Nešťastný osud. Mimochodem, jsem otec Teodor,“ představil se opožděně.

„Těší mě, Matyáš,“ usmál se poutník.

Dva muži, kteří pomáhali Richardovi v chůzi, se spolu s ním vydali podívat k hrobu. Teodor i Matyáš pomalu kráčeli za nimi a pokračovali v započatém rozhovoru.

Jejich rozmluvu však po chvíli přerušily poplašené výkřiky a polohlasé šeptání.

Oba se rychle otočili. Na první pohled neshledali nic zvláštního.

Druhý je ale ochromil.

Richard klečel mezi květinami na hrobě a plakal jako malé dítě.

„Co to...co se stalo?“ mumlal nevěřícně Teodor.

„To je přece zázrak,“ zašeptal Matyáš.

Lidé, kteří se v tu dobu také nacházeli poblíž, začali hlasitě jásat a shromažďovali se kolem Richarda. Ten pomalu vstal, rozvázal si pásku a podíval se vzhůru k nebi.

Slyšel, viděl, cítil.

Zaplavil ho nesmírný pocit vděčnosti a štěstí. Nikdy nevěřil, že ještě někdy spatří slunce na obloze, ucítí vůni jarních květin a uslyší lidské hlasy.

„Žiji!“ vykřikl radostně a uchopil do náruče malou holčičku, která v tu dobu stála vedle něj, a roztočil se s ní dokola. Maličká se smála a výskala.

Poté ji položil zpět na pevnou zem, znovu klekl ke hrobu.

„Jestlipak víš, kdo tu odpočívá?“ zeptal se Teodor.

Richard jen zahanbeně zavrtěl hlavou.

„Leží tu jedna chudá dívka, jménem Laura. Před několika měsíci umrzla,“ začal otec.

„To ona...?“

„Ano. Možná bys rád věděl, že se dříve jmenovala jinak...“

„Jak?“

„Isabela...tvá a Antoniina dcera, Richarde! Nepřišel jsi o smysly jen na šest měsíců. Postrádal jsi je celých osmnáct let!“

„To není možné...odpusťte mi to, Isabelo, Antonie...“ zhroutil se v slzách.

„Odpuštěno už ti bylo. Copak nevidíš?“ upozornil ho Teodor s chápavým úsměvem.

„Vidím..., ale já si to nikdy neodpustím!“

Poté objal dceřin náhrobek a znovu a znovu prosil.

Za dlouhých minut se uklidnil, a vzhlédl k davu lidí, který se tu mezitím nashromáždil.

„Nemůžu žít s tím břemenem žít...“ zašeptal, naposledy vzhlédl k nebi a zavřel oči.

„Zkamení!“ vyjeklo nějaké dítě. Mělo pravdu.

Richard se postupně proměnil v kamennou sochu, lítostivě objímající náhrobek.

„Alespoň po smrti se spolu shledali jako rodina. Nebýt...“ povídal Matyáš. Otec Teodor ho ale přerušil.

„Je pozdě na dohady a hledání chyb. Všichni, co tu stojíte, jste byli svědky dvou zázraků a

lásky, sahající až za hranice smrti. Ta dívka bude mít v Ráji mnohem krásnější život jako Isabela. Bude to život, o kterém si Laura mohla nechat jen zdát ve snech. Osmnáct let trávající noční můra právě skončila a nahradil ji šťastný čas. Pomodleme se, prosím, za jejich památku...“ řekl Teodor.

VI.

„Všichni lidé, dojatí až k slzám, pokleklí a v duchu vzdali poslední holt zesnulým,“ dopověděla babička svůj příběh.

„Ale babí, pánové přece nemůžou zkamenět!“ stěžovala si Anička.

„Ona má pravdu!“ dušoval se Filípek statečně.

„To je jenom příběh, děti,“ smála se babička.

Aničce se náhle rozzářily oči.

„Já ten hrobeček viděla! Pan farář nám ho přece včera ukazoval. A pak jsme šli kutálet sudy na louku za kostelíčkem!“ jásala.

„Antonie, nevyprávěj dětem takové věci. Pak nebudou dobře spát,“ napomenula ji Isabela a zahrnala své ratolesti ke stolu.

Babička se zavrtěla v křesle a nasadila šibalský výraz. Nikdy přece netvrdila, že její i Isabelina, Lauřina chcete-li, minulost byla veselá. Avšak kladla si za cíl seznámit děti s neobvyklou historií jejich rodu, i když jen formou poněkud ponuré pohádky.

„Dědo, táto, oběd!“ zavolala Anička.

Z předsíně se ozvalo harašení a dupání. Po chvíli do kuchyně nakoukl Richard, a hned za ním jeho zeť Tomáš.

„Co máme dobrého?“ zajímali se.

„Svíčkovou na smetaně. Babička mi totiž konečně prozradila její recept, a na tom novém sporáku se vaří jedna báseň!“ pochvalovala si maminka.

Richard usedl ke stolu a pustil se do jídla.

„Stejně by mě zajímalo, kam na ty recepty chodíte, holky!“ prohlásil Tomáš, když ochutnal omáčku.

Jo, to kdybys věděl, Tomášku... pomyslela si Isabela s úsměvem a mrkla na své rodiče.

Richard i Antonie jí úsměv spokojeně oplatili. Inu, některé věci musí zůstat v tajnosti.

Navždy.

Barbora Čunátová

Dvě čárky

Jedna čárka, nebo dvě. Jak prosté.

Jedna znamená štěstí, dvě zoufalství. Jedna naději a dvě beznaděj... Vteřiny do odhalení pravdy se mi zdají neskutečné...

Pryč s tím! Náhodně otevírám knihu a propadám se do změti černobílých písmenek.

„Krásný máj uplynul, pohynul jarní květ,“

Máj? Kéž by uplynul pouze ten krásný a voňavý květen...

Kéž by jaro nikdy nenastalo, kéž by to všechno byl pouhý sen.

Sen, po kterém se probudíte a je vám krásně.

Tak moc hezky, že máte chuť radostí skákat až ke stropu anebo se rozběhnout do ulic a objímat každého, koho potkáte.

Sen? Spíše noční můra, řekla bych.

„a léto vzplanulo; - pak letní přešel čas,“

Léto. Ach, léto! Léto plné vášni a lásky, to horké léto, to NAŠE léto! Je pryč – stejně jako ta láska...

V tvém srdci uhasla, ale v mém přetrvává.

Proč nelze vlastnit člověka? Připoutat si ho k sobě a nikdy neopustit? Vždyť by to bylo tak jednoduché! Byli bychom spolu! Jen ty a já!

Zase ty představy... Neskutečné a srdce rvoucí.

„podzim i zima též – i jaro vzešlo zas;

Podzim a zima...

Tušila jsem, že něco není v pořádku. Ale láska je slepá, více než černočerná tma. Propadla jsem ji přímo dokonale.

Neviděla jsem nic než tebe. Před očima jsem měla jen náš obraz – dva zamilované milence, jímž láska dala křídla...

Jak hloupá jsem tehdy byla.

Když dáte někomu křídla, uletí vám, jako pták...

A ty jsi odletěl.

Avšak tvůj let nebyl dlouhý. Našel sis nové hnízdo brzy, nemám snad pravdu?

„až mnohá léta již přenesl časů let.“

Říká se, že čas vyléčí každou bolístku.

Ale co když tu bolest budete mít celý život před očima? Co když vám bude do konce bytí připomínat vaše chyby?

Dá se s tím vůbec žít?

Zavírám knížku. Ortel nade mnou visí jak Damoklův meč.

Seber odvahu! Jsi přece holka!

V nejistotě se přeci žít nedá...

Co mě čeká? Zázrak, anebo vězení na celý život.

Tři, dva, jedna...

Marie Černá

Květina

„Nechcete kytičku?“

„Proč ne?“ odpovídám.

Beru do ruky kanárkově žlutou květinu z papíru.

Je křehká.

Je slabá.

Může se poničit.

„Prší tam,“ ozve se kamarádka.

Starostlivě se na květinu podívám.

„Vezmeš ji pod deštník?“ zeptám se.

„Dvě se pod něj nevejdeme.“

„Klidně zmoknu. Mně jde o tu květinu.“

„Proč si ji nevezmeš do tašky?“

„Je křehká. Polámala by se. Nemohla by dýchat.“

Pokrčí rameny.

Vyjdeme ze školní budovy. I zde stojí lidé nabízející květiny.

1. máj.

Další školní akce.

„Jak ji doneseš až domů?“ zajímá se kamarádka.

Pohlédnu nu na květinu. „Něco vymyslím.“

Zamyslím se. Bydlím o hodně dál než kamarádka. Cesta vede do kopce. Bude to složité...

Jen taktak se vyhnu kaluži, ruku s květinou stále pod deštníkem. Hlavně ať se nenamočí.

„Budu muset jít,“ oznámí mi kamarádka. „Bráška pláče.“

„Máš ho ráda?“

„Moc.“

„A já mám zase ráda tuhle květinu.“

„Máš ji krátce.“

„Ty máš brášku také krátce.“

„Půl roku. Ty ji máš sotva pár minut.“

„Čas není důležitý.“

„Proč právě ona?“

„Vybrala jsem si ji.“

„Mezi čím?“

„Mezi čím sis vybrala svého brášku?“

„Každý den se o něj starám, přebaluji ho a chovám ho. Navázala jsem si k němu silné pouto.“

„To já ke své květině také. I já se o ni budu starat.“

„Ale ona je neživá.“

„Ožije v mých představách.“

Zakroučí hlavou. Odejde a nechá mě stát v dešti. Na moji květinu padají kapky. Rozmočí se!

Rychle se dám do kroku. Ohnu hlavu a dívám se do země. Snažím se být co nejvíce ohnutá, aby mé tělo zakrývalo květinu. Nepomáhá to.

Rozepnu si bundu a schovám pod ni květinu. Držím ji jemně, v obavě aby se nezmuchlala. Přesto na ni prší.

Dám se do běhu. Nesmí promoknout! Je to moje květina. Jenom moje!

Konečně jsem u vchodu do domu. Vběhnu pod stříšku a oddechnu si. Kytička je trochu mokrá. Naštěstí se jedná pouze o malé kapky. Nic, co by nespravila chvilka v teple.

Přičichnu si k ní. Mokrý papír krásně voní.

Zuji si boty a hledám vhodnou vázičku. Pohlédnu na vázu, ve které jsou uloženy papírové květiny z pouti.

„Tam tě dát nemůžu,“ pošeptám ji. „Váza je mřížkovaná, po stranách má dírky. Voda by z ní vytekla.“

Hledám dál.

Jedna váza je příliš velká, druhá zase příliš široká.

Konečně najdu tu pravou. Je krásná, z gotického skla.

Vezmu prázdnou konvici a pomyslně do vázy liji vodu. Po chvíli se mi zdá, že už je plná. Postavím do ní květinu. Voda sahá příliš vysoko. Trochu jí odlijí a přitom vydávám zvuky napodobující šplouchání. Teď je to tak akorát.

Teprve potom se svléknu z mokrých šatů. Obléknu si pohodlné tepláky a teploučké ponožky. Zabalím se do vlněné šály.

Trochu mě začíná škrábat v krku. Uvařím si čaj a zamířím do svého malého útulného pokoje.

Rozsvítím lampičku vydávající uklidňující nažloutlé světlo.

Zapnu topení.

Pustím klasickou hudbu.

Posadím se na postel.

Piji teplý čaj a se zaujetím pozoruji svou květinu, nyní už ve vázičce.

Do tónu hudby rytmicky bubnuje déšť.

Je to krásné.

Usměji se a s náhlou radostí nad krásou života pohladím mou nažloutlou papírovou květinu.
„Mám tě ráda.“

Denisa Kraftová, Miroslav Novotný

Májové střípky

1. května

Na ten pohled nikdy nezapomenu. Na jeho pohled. Na podmanivý pohled šedých očí, které mě přikovaly ke kostelní lavici. Bylo to při prvomájové mši v našem kostele. Během kázání vtrhla do svatostánku banda loupežníků z nedalekého lesa a vyrabovala jej. Všichni lidé byli ochromeni hrůzou a neschopni pohybu. Ale zatímco ostatní vnímali pouze nože a střelné zbraně v rukou lupičů, já viděla jen jeho. Jeho statné mužné tělo, rozevláté vlasy, šedé oči... A ten drzý úsměv... Krátce a zhluboka se mi zahleděl do očí, usmál se a pak vyběhl ven, pryč za svými společníky, kteří již stihli kostel opustit. Zvenku se ještě ozvalo zařehotání koně a pak nastalo ticho... Jen moje srdce bušilo jako zvon...

Dnešního dne jsme rabovali ve zdejším kostele, zrovna když probíhala mše. Ach, věřící jsou tak směšní a jejich mošny plné pokladů. Na to, že by měli žít v chudobě, mají růžence plné zlata. Jako každý lup měl i tento proběhnout bez problémů. Ale mé srdce se rozhodlo pro jiný směr a mé oči se zahleděly do nejkrásnějšího pokladu na světě. V tom hluku vyděšených očí zářily dvě oči plné touhy. Dívka, ach, ta dívka, které patřily! Krása její nedá se popsati žádným slovem. Musel bych projít světa kraj, abych našel věc, která se dokáže, alespoň zčásti, vyrovnat její kráse.

Byl pozdní večer první máj...

2. května

Když jsem večer ležela ve své posteli, neustále jsem viděla jeho krásnou tvář s šedýma očima a dolíčky ve tvářích, které se objevily vždy, když vykouznil ten svůj nádherný úsměv... Myslela jsem, že ho už nikdy nevidím, ale mýlila jsem se. Našel si mě...

Zamilovala jsem se. Do toho neznámého prince z kostela, do mého Viléma. Když mě dovedl na své oblíbené místo, na osamělý vrch s jedním jediným suchým stromem, když mi šeptal do ucha sladké něžnosti, nemohla jsem mu odolat. Celé dopoledne, dokonce i přes poledne jsme se jeden druhému oddávali a spojovali svá rozvášněná těla. Ani jeden z nás neměl pomyšlení na jídlo, když se z dálky ozvalo odbíjení zvonů ohlašujících poledne... Nemohli jsme se nabažit jeden druhého. Bylo to tak krásné, něžné, pozvolné, nenucené... Ale zároveň naléhavé...

Když jsme pak oba stáli sami ruku v ruce v kostele před oltářem, myslela jsem, spíše doufala, že je to na pořad. Když Vilém skládal přísahu lásky a věrnosti před Bohem, byla jsem šťastná jako nikdy předtím... Nebyla jsem schopná slova, chtěla jsem, aby tento okamžik nikdy neskončil... Mám tě plnou hlavu, Viléme! Stále na tebe musím myslet, má lásko, na tvůj pohled, na tvé dotyky a polibky...

Jarmila, Jarmila, Jarmila... Vítř šeptá její jméno. Ranní slunce pálí a teplo svými křídly rozprostírá nad krajem dobrou náladu. S mou milou setkal jsem se dnes a nejen jiskru lásky jsme si vyměnili. Její oči, její vlasy, její tělo, to vše mě vzrušuje pouhým pohledem na ni.

Byl opět večer, druhý máj...

Má milá... Sny o její kráse mě dnes nechaly snít samy víly Země. Znovu se s ní setkávám, ach, jak je krásná, půvabná a sličná. Držím ji v náručí. Pevná ňadra, jež prosvítají oblečením, mě přivádí na myšlenky o nás dvou.

Líbajíce se, usedáme na oře a uháníme spolu s větrem ve vlasech na sváté místo, do zdejšího kostela, kde vše započalo. Klekneme před oltář a já skládám přísahu plnou lásky. Jarmila pouze přihlíží... Neví snad, co říci? Určitě ne, samou touhou po sňatku nic neříká, a tak skládám slib i za ni. Dnešní noc je dlouhá... krásná a vášnivá. Patří jen nám. Jezero hladké v křovích stinných zvučelo temně tajný bol, břeh jej objímal kol a kol...

3.května

Ráno jsem na svou lásku čekala na „našem“ místě. Když Vilém přijížděl na svém hnědákovi, musela jsem se na něj usmívat. Zdálky volal ta kouzelná slůvka „miluji tě, lásko moje jediná“ a já jsem v tu chvíli věděla, že mu zase neodolám. Promilovali jsme celé dopoledne.

Ach, Viléme, byl jsi tak neodolatelný, vášnivý a tajemný... Ne jako starý mlynář... S ním jsem strávila dnešní odpoledne... Raději jsem ho měla poslat domů hned, jak mě překvapil při věšení prádla... Měla jsem tušit, že to nemůže takhle zůstat... Všechno se to seběhlo tak rychle... Ty na koni... Dýka... Krev... Křik... Zakrvácené prádlo... Tvůj otec v kaluži své vlastní krve... Můj pláč...

Bylo to strašné, ale ze všeho nejhorší byly tvé oči... Předtím tak krásně šedé, něžné a vášnivě a teď skoro rudé zlobou... Tvůj pohled přetékal hněvem... Bojím se... Bojím se tebe... Bojím se o tebe, má lásko...

Ráno je dlouhé, chci být s tebou. Celou noc oči nezamhouřil jsem zase, milovaná. Musel jsem stále myslet na tebe. Na tvé hebké tělo, které chladivě zahřeje mé. Na tvé rty barvy lesních jahod, sladké, k nakousnutí! Konečně se shledáváme. Slova lásky hřejí nás oba, však záhy musíme se opět rozloučit.

Jedu na oři přes hory a uvědomuji si lásku, kterou má ústa zapomněla vyslovit, a proto se toho PŘÍŠERNÉHO dne vracím za tebou, svou milou... Šálí mne zrak? Nikoli, však přejí si vroucně, by to byl jen sen. Svě srdce, a nejen to, teď dáváš jinému, porušujíc naši přísahu, moji přísahu...

Dosti už! Hle, dýka! Podřežu hrdlo tomu opovržiteli...

Má to, co mu patří! Ach, můj otec! To jemu hrdlo krvácí. Pryč odsud! Rychle! Zakrvácené prádlo třepetá se mi před očima!

Je snad divoký strmý kopec místem mým posledním? Bude mým hrobem, že láká mě zde ulehnout?! Závratí žaludek můj se plní, a i když jsem viděl mnoho mrtvých, tohle je něco jiného, tohle není pravda! Ať je to zlý sen!

Hle, kostel. Je zde někdo? Cítím, jak mi slábne tělo, hroutím se k zemi a slyším už jen zvuk narážející krvavé a vražedné dýky... dále jen tma...

Byl další večer, smutný máj...

4.května

Lásko... Ach lásko... Tak krásná, mučivá, sladká, něžná, vášnivá, chladná... A teď i mrtvá... Během jediné vteřiny se dokážeš změnit. Vzít to jediné... Toho jediného člověka, na kterém mi kdy záleželo, kterého jsem kdy doopravdy milovala... Ach, Viléme... Nikdy jsem si neměla nic začínat s mlynářem. S tvým otcem... Ale jak jsem to měla vědět? Nikdy jsem tě neměla potkat...

Zpočátku, když se mi dvořil, jsem si myslela, že to bude jen taková hra, vcelku nezávazná. Ani mě nenapadlo, že to nakonec dopadne úplně jinak... Kdybych jen věděla... Nikdy bych to byla neudělala, nikdy jsem se s tvým otcem neměla scházet... Stejně se mi nikdy nelíbil. Jeho malé krysí oči na mě vždy hleděly majetnicky. Dotyk jeho tlustých masitých rukou se mi hnusil. Nikdy jsem ho nemilovala. A vlastně nikdy ani nechtěla... Vysával ze mě veškerou životní sílu a chuť do života...

Když jsem pak potkala tebe, věděla jsem, že bude všechno jinak. Když ses na mě díval, často jsem musela uhnout pohledem. Jinak bych se v tvých očích byla utopila. Ten tvůj pohled... Připadala jsem si krásná, když ses na mě takhle díval. Když ses mě dotýkal, podlamovala se mi kolena. Ve tvém objetí jsem se cítila bezpečně... A tohle všechno jsem dala v sázku. A prohrála...

Ze spánku budí mě kapající chladná voda. Kde to jsem? Je zima, třesu se a svíjím v naději, že mé tělo je ještě schopno zahřát mě. Zledovatělé stěny temné jsou, temné jak samota sama. Všude se rozprostírá tma, pouze na jednom místě lze rozeznat světlo. Poznávám mříže železem kované, stažené nejpevnějšími šrouby.

Ach, Jarmilo, proč jsi lásku ke mně zradila s jiným? Proč s mým otcem sdílelas lože vášní spletené? Celé své srdce dal jsem ti, ale ty mně, ty mně jen zlomek toho svého. Prvého dne našeho setkání semeno lásky jsem v sobě zasadil. Čekal jsem, že láska tvá tou živoucí vodou bude, která dá sílu, by z něj krásná růže vyrostla. Náš slib, vyřčený před bohem v té nejsvětější chvíli, měl být navždy!

Konec. Je konec všeho, již nechci žít! Někdo sem přichází... pro mě...

Jarmilo, Jarmilo, Jarmilo...

5.května

Viléme... Až s tebou jsem poznala pravou lásku a to, že každá láska může být jiná. Jedna hřeje, druhá pálí... Některá dokáže zabít... A já mám pocit, že umírám, že se ze mě vytrácí život...

Mé svědomí mi nedá spát. Pod tíhou hříchů, těžkých jako Červená skála, nemohu spát, jíst, plakat ani se smát. Mé myšlenky jsou černé jako hejna havranů. Jediné světlo mého života jsi byl ty. Ale když svíce tvého života dohořela, zháším i tu svou... Sbohem, má jediná lásko! Sbohem, Viléme!

Martin Vérteši

O kouzelné knize

V jedné vesnici, velmi vzdálené modernímu světu, byl sice ne největší, to byl Straka, ale nejznámější kopec Dobyččík. Jméno nesl už od pradávna, neznámo proč zrovna tohle. Obyvatelé malé vesničky si však nestěžovali. Děti si tam chodily hrát, poněvadž vůbec neměly ponětí, kdo žije v nitru hory.

Nikdo nevěděl, že tam má své obydlí jeden mladý čaroděj. Většinu dne trávil tím, že vařil různé lektvary. Ven vycházel většinou v noci, aby mohl vyzvídat a nasbírat potřebné přísady do lektvarů. Vždy před svou vycházkou, ať to bylo ve dne či v noci, se zneviditelnil. Chodil po těch málo domech, které tam byly, a vyslyšel různá trápení lidí, kterým poté tajně pomáhal.

Ve dne vycházel jen zřídka, když to bylo opravdu nutné. Byl to takový dobrák, který se pro potěšení lidí pouštěl i do těch nejtěžších a nejnebezpečnějších kouzel a zaklínadel. Vždy při přípravě nějakého roztoku si říkal: „Ti lidé na mě za chvíli budou závislí.“

Při této větě se vždy pousmál.

Jednoho dne, když si zrovna děti hrály na Dobyččíku, čaroděj, na to jsem zapomněl, jménem Hrozival, si zrovna kouzlil oběd. Hluk na kopci sice neslyšel, poněvadž ho zakouznil, ale měl své zrcadlo, které začaroval tak, aby mu ukazovalo děj na kopci. Svůj byt měl mimochodem velmi dobře zařízen. Skládal se z jedné kruhové místnosti, jejichž stěny byly polepeny podobiznami různých čarodějů. Naproti dveřím měl menší televizor. Z levé strany ode dveří byla také menší pohovka, která sloužila i jako gauč. Uprostřed místnosti byl kulatý stůl, a podél ostatních stěn byl nábytek, napěchovaný lahvičkami s lektvary a různými recepty. Nad pohovkou měl bílou poličku s knihami. Měl tam oranžový koberec, a po stěnách svíce.

Ten den, když se Hrozival ujistil, že na kopci nikdo není, vyšel ven. Zabouchl za sebou trávu, a vydal se do lesa. Sám si myslel, že na takovou chvíli je nemusí zakouzlovat. Zrovna když trhal Trhalku do rozumného lektvaru, uviděl v dálce Krucijník. Stromy Krucijníky byly pro čaroděje velká vzácnost, a proto si je šel také natrhat. Na Dobyččíku se právě z druhé strany vynořil osmiletý chlapec, který hrál s ostatními na schovávanou, a za kopcem pykal. Sedl si na zelenou trávu kopce, odrazil se a jel dolů. Všude, kde projel jeho zadek, se tráva najednou uhladila. Pomalu se blížil k čarodějným a nezakouzleným dveřím. A je to! Osmiletý Adam se zadrhl a zastavil o vyčnívající kořen.

Poté, co si roztrhl kalhoty, zalamentoval: „Krucinál!“

Chytl kořen, našťvaně s ním škulbl a najednou jako by se v trávě udělala díra. Byly to dveře do čarodějova bytu. (Kořen byl klika.) Dveře byly zevnitř betonové, takže se těžko zavíraly, když Adam vlezl dovnitř.

Pomaloučku se rozhlížel po všech těch úžasných věcech, zatímco Hrozival se snažil vylézt na strom. Nejvíce Adama zaujaly knihy. Jednu po druhé je vytahoval a zase dával zpět. Potom si šel prohlížet lektvary. To už ho tolik nezajímalo, a proto se obrátil na zrcadlo.

„To je přece Dobyččík!“ řekl Adam po pohledu do zrcadla.

„Tady musí bydlet čaroděj. Ty kotlíky, lektvary a všechno...“

Po této větě se tak vylekal, že skočil na gauč, popadl jednu knihu, seskočil z gauče, proběhl kolem stolu, vrazil do dveří a běžel domů. Byl ale pevně odhodlán vrátit se tam v noci znovu.

Vyběhl právě včas, protože hned poté se z lesa vynořil Hrozival. Měl roztržený plášť, zato však plnou náruč květin a bylinek. „To už budu mít měsíc pokoj.“ říkal si Hrozival a vlezl si do svého domu.

Nic netušil. Uklidil si bylinky, roztáhl se na pohovku a usnul.

Adam počkal, až budou jeho rodiče i strýček spát, a tajně se vydal ven. Prošel lesem a objevil se před Dobyččíkem. Popolezl kousek výše a dřepěl si. Chvilí pátral očima v trávě, když konečně objevil kořen. Chytl se ho a zatáhl. Nic. Zatáhl znovu, ale místo otevření dveří se pustil kořene a upadl na zem. On se však odhodlaně postavil a rozběhl se zpět k domu. Odtamtud vzal krumpáč a rozběhl se k Dobyččíku. Postavil se ke kopci ze strany a začal kopat. Hrozival sebou trhl a vyskočil z postele.

Hrozně ho to překvapilo, protože na Dobyččíku už dlouho nikdo nekopal, a proto vyšel ven. Když ho Adam uviděl, upustil krumpáč, který mu poté spadl na nohu.

„Krucí, zapomněl jsem se začarovat!“ řekl Hrozival a zalezl do domu.

Adam vlezl za ním a zavřel dveře. Úplně žasnul. Myslel si sice, že tam bude bydlet nějaký čaroděj, ale vůbec si ho nepředstavoval takhle.

„A jak sis mě představoval?“ zeptal se Hrozival, a stále se na něj upřeně díval.

„Vy-vy mi čtete myšlenky?“ zeptal se Adam.

„Ani nemusím, stačí ten pohled.“ odpověděl Hrozival.

„A jak se vlastně jmenujete?“ zeptal se zase Adam.

„Hrozival, a kamarádům tykám, takže chci, aby mi kamarádi taky tykali.“ odpověděl čaroděj.

„Dobrá, jestli mě už považuješ za kamaráda, tak prosím.“ řekl Adam.

„Stejně ale nechápu, proč se jmenuješ Hrozival. Vůbec to k tobě nesedí.“ odsekl Adam a chytl se za pravou nohu.

„Bolí tě ta noha?“ ozval se nečekaně Hrozival a přišel s lahvičkou v ruce.

Adam jen přikývl a podíval se na červenou tekutinu, kterou mu Hrozival podával.

„Do toho si ji doma namoč.“ řekl Hrozival.

Adam převzal lahvičku, zastrčil si ji do kapsy a sedl si na gauč. Chtěl mu říct o té knize, zároveň se však bál, že mu ji odebere a ještě ho potrestá. Raději mu nic neřekl. Takhle si povídali až do půl čtvrté.

Adam se potom rozloučil s Hrozivalem a šel domů. Cestou přibral krumpáč a prošel lesem. Doma ulehl do postele a prakticky ihned usnul. Byl hrozně unavený, celou noc nespál.

Probral se až na oběd. Když snědl pořádnou dávku čočky na husto, rozhodl se, že odcizenou knihu řádně prozkoumá.

Když ji otevřel, neviděl nic jiného, než prázdné listy. Prolistoval celou knihu, ale nenašel ani řádku. Proto vzal tužku a začal si tam jen tak čmárat. Napsal tam: učím se dobře?

Tato věta zmizela a objevilo se místo ní jen ANO.

„Tý jo, ona je vážně kouzelná!“ řekl si Adam.

Raději zašel za svým strýčkem, který byl vzdělaný.

„Strýčku, podívej jakou mám knihu.“

Adamův strýček, oblečený ve vznešeném oděvu a královsky učesan, k němu přistoupil a prolistoval knihu.

„Vždyť v ní nic není!“ utrousil strýček.

„No ano, ale zkus do ní napsat nějakou otázku.“ řekl významně Adam.

Strýček se jen ušklíbl, ale potom vzal tužku a napsal: Jak se jmenuji?

Věta okamžitě zmizela a místo ní se tam objevilo: Erik Brahm.

No to je báječné, s tím by jsem mohl vyřešit všechny záhady světa!“ rozplýval se strýc.

„Půjčím si ji.“ opáčil strýc.

„Ale já-,, Strýček byl pryč.

Bylo jediné řešení.

O pět minut později už Adam stál před Dobytčikem a neúnavně klepal vedle velkého kořenu. Dveře se najednou samy otevřely. Adam se pořádně rozhlédl, ale nic neviděl. Uvnitř

nikdo nebyl. Asi po vteřině se těsně vedle něj ozvalo: „Á, to jsi ty. Já jsem se jenom zneviditelnil, pojď dovnitř.“

Adam tedy vešel do přeplněné místnosti. Dveře se samy zavřely a objevil se Hrozival. Byl oblečen v jasně fialovém pyžamu.

„Stala se hrozná věc! Strejda mi vzal tu knihu!“ začal Adam.

„O jaké knize to mluvíš?“ zarazil se Hrozival a posadil se na pohovku.

„No, totiž...“ Adam nevěděl, co říct.

Knihu si přece půjčil bez dovolení!

„Když jsem tu byl poprvé, no, půjčil jsem si jednu knihu tady z té police.“ řekl Adam a ukázal na bílou polici s knihami. Hrozival se chytil za hlavu a vstal.

„Já to věděl!“ rozkřikl se Hrozival, „hned se mi to zdálo divné!“

„Totiž já...“

„Víš vůbec, co to může způsobit?!“

Začal nervózně pochodovat po místnosti a horlivě přemýšlet.

„Ale přece by stačilo, kdybychom jen prostě strýčkovi tu knihu vzali, ne?“ otázal se Adam.

„No,...“ zapřemýšlel se Hrozival. „To ale nebude tak jednoduché!“ vykřikl zoufale.

„I když...“ zamyslel se.

Přistoupil ke skřínce a přehraboval se mezi lektvary. Skončil až tehdy, když našel malou lahvičku zcela naplněnou žlutočervenou šťávou. Asi minutu Hrozival přemýšlel, když promluvil: „Byl by tady jeden způsob. Odčiníš si to.“ řekl trochu samolibě.

Přešel místnost a postavil se před Adama.

„Co mám udělat?“ řekl odhodlaně Adam.

Hrozival se škodolibě usmál, ale hned zase nasadil vážný výraz. „Tohle je tekutina, která umožňuje neviditelnost.“ řekl a ukázal na malou lahvičku. Adam chtěl něco říct, Hrozival však mluvil dále.

„Ptáš se, co máš dělat, že? Je to prosté.“

„Tahle tekutina by ti stačila zneviditelnit asi jen půl těla a proto máš za úkol získat více této tekutiny. Jasně?“

„Asi ano. A kde tu tekutinu najdu?“ zeptal se Adam a v tváři se mu objevil zděšený výraz.

„Znáš místní kopec Straka?“

„Ano.“

„Výborně. Přejdeš ho a dostaneš se přes řeku. Tam roste strom s oranžovými květy. Těch několik natrháš a vrátíš se.“

„Dobře.“ odpověděl Adam a odešel.

Doma si připravil všechny potřebné věci, přece jenom to bylo dost daleko. Večer se tajně odplížil ven a vydal se na cestu. Cesta ke kopci celkem ušla, ovšem samotný výšlap byl namáhavý. Musel se vyhýbat stromům, rozmanitě rostoucím; někdy zakopl a sjel o kousek dolů. Konečně se dostal nahoru. Dolů to šlo podstatně lépe. Narazil tam na řeku. Postavil si jednoduchý mostík z delších větví, protože se nechtěl namočit. Popošel několik metrů od řeky a konečně se objevily stromy s oranžovými květy. Natrhal si jich raději víc a pečlivě je uschoval v batohu. A zase to stejné. Vylezl nahoru a slezl dolů. Celý strhaný se vrátil kolem páté hodiny ranní a potom spal až skoro do oběda.

Hned po něm utíkal na Dobytčák. Hrály si tam však děti a proto musel počkat, až odejdou.

Otevřel dveře a vřítíl se dovnitř. Hrozival se díval na televizi. Leknutím až skoro vyskočil.

„Tady to je!“ vykřikl s nesmírnou dávkou nadšení Adam a podával Hrozivalu oranžové květy.

Hrozival je mlčky převzal a začal z nich vymačkávat šťávu. „Výborně. Večer to provedeme.“ zamumlal.

„A proč jsi tam pro ty květy nezašel sám?“ zeptal se náhle a bez rozmýšlení Adam.

„Klidně ti to vysvětlím.“ řekl a usadil se vedle Adama.

„Za Strakou začíná území Sušice. Je to kouzelník jako já a naše rody spolu odjakživa vedou rozepře. On mě nepustí na své území, já ho nepustím na mé území. Už chápeš?“

„Ano.“

Potom odešel domů a začal vymýšlet plán, jak se zmocnit kouzelné knihy. Strýček ji neustále hlídal a nedal ji z ruky. Nevěděl si rady. Večer se uchýlil do Hrozivalova „bytu“.

Ten mu dal vypít žlutočervenou tekutinu, která vypadala lahodně, ovšem chuť byla nesrovnatelně hrozná. Za pár sekund se Adam stal neviditelný. Hrozival se sám zneviditelnil a vyšli. Za chvíli došli k Adamovu domu. Dveře hodně vrzaly a proto postupovali velmi pomalu. Vešli do druhého patra a opatrně se přiblížili k druhým dveřím. Zlehounka je otevřeli a zjevil se jim pohled do velké pracovny. Vešli dovnitř. Dveře raději nechali otevřené.

Rozdělili si role a každý hledal jinde. Nakonec si Adam všiml, že ji má strýček pod polštářem. Rychle ji vytáhli a vydali se ven. Strýček však nespal tvrdě a probudil se. Když si všiml, že kniha zmizela, svolal poplach. Adam a Hrozival se dali na útěk. Na schodech zakopli o nějakého člena rodiny, běželi však dále, ven. Zastavili se až za lesem. Sotva popadali dech. Adam měl rozbité koleno po pádu ze schodů.

Hrozival se zviditelnil a Adamův lektvar už také začal vyprchávat. Sedli si na strom nad jezírkem a začali si povídat, co všechno se dá s kouzelnou knihou dělat. Položili ji na kus rozvětveného kmene a mluvili dál.

Za pár minut už jen uslyšeli „žbluňk“ a bylo po všem. Když se ohlédli, uviděli jen mizící knihu.

V prvním okamžiku chtěli vykřiknout či se pro ni vrhnout do hlubin mrazivé vody, ale hned jim oběma došlo, že bez ní to bude nakonec nejlepší. Kolik lidí by ji mohlo zneužít a nadělala by více škody než užitku.

Hrozival a Adam se spolu přátelili ještě hodně dlouho a společně pomohli bezpočtu lidí.

Karolína Krajčová

Večerní úvaha o životě

Sedím na prahu a pozorujíc hvězdy, jako bych mezi nimi hledala sebe.

Tak sama, a přesto mám před sebou celé nebe i celý vesmír. Každý ho už skoro měl, však všem nám unikl. Je to jak s láskou, kdo ji nejvíc hledá, kdo ji jak slepec pronásleduje, tomu uhýbá a ten ji nenalézá.

Kdosi říkal, že život je tak křehký, je to ptáče vesmíru. Neb existuje krásné přirovnání o vzniku života na počátku vesmíru – Kdyby Říp byl z písku a jen jediné zrnko je vzalo, život by nevznikl. Písek je roven energii při vzniku vesmíru.

A dnes si ani neuvědomíte, jak vzácný váš život je a jaká síla vám tu umožnila být.

Jednou vysvlékneme roky z jejich šatů a mládí si odvedou naše děti. Na jejich prvních krůčcích my první získáme vrásky. Na jejich první cestě do školy my první budeme mít rodičovský strach ze života. První to bude pro ně zkouška a my ten těžký a nebezpečný krok budeme chtít co nejvíce oddálit, však čas se nás na nic nezeptá. A tak jim stiskneme ruku a darujeme jim odvalu vejít do života.

Sedím na prahu a zavěšené hvězdy s měsícem z bílé sádky mi kladou otázky beze slov: „Proč tu vůbec jsi? A život měl vymřít, ale přežil. Najde si cestu.

A vznikl náhodou, nebo vyšší síla vedla k jeho vzniku?

A včera jsem se dívala z okna po první prodloužené. Vyzval jsi mě k tanci a rok lásky a rok nenávisti nám shořel v krocích. Smazali jsme staré křivdy a upřímně se smáli. Snad poprvé...

...tak lehce se nám tančilo.

A dnes mi hvězdy svlékly více než patnáct let a měsíc je sledoval přísným zrakem. A lásce já budu unikat, jen ať si na mě počká za rohem a s přesilou.

Důležité je se učit, neboť škola je základ života. A to je přeci to oč tu běží, alespoň částečně.

Hvězdy se třpytí a tak malá je lidská ruka chtít je pochytat. A naivně si myslí, že to jednou zvládne. Příroda mě obklopuje, mám vyslechnout prosby stromů, příběhy květin a šumění obilí. Život je vším, co se k tobě ohlédne s tichou prosbou a co nám žije v myšlenkách, co nám dýchá v plicích a koluje v krvi.

Začíná mi být zima, tak choulostivý jsme. A je nás milióny a ještě mnohem víc.

Jestli věříte, že to byla náhoda, já ne. Já jednou viděla v mracích anděla, slyšela šumět řeku nářky, já tiskla k hrudi hvězd třpyt a bosa utíkala létem. Hudbu tajemnou vítr hrál o můj sluch, podzim maloval tváře víl do purpurového nachu. Sedla jsem si pod růži a psala o květech, co nedají se utrhnout a o trnech, co budí zkázu...

...psala jsem o punčoše života, kterou kdosi každý den plete a jinde páře, že má pak mnoho děr. Psala jsem pod šedým nebem i pod Sluncem, nejjasnější hvězdou.

Jak těžké je žít, když děláme tolik chyb. Když pod vlivy okamžiků neuváženě jednáme a pak pykajíc přijímáme vinu. A trnovou na hlavě korunu, alespoň na chvíli máme. Tu, jenž jsme si půjčili, abychom odčinili hřích.

A tak jako v tanci nám zmizela zášť v krocích, zmizí i hřích jenom když dojde odpuštění.

Sedím pod velkým vesmírem a sleduji ho drobnýma očima. Ptám se, proč zrak je klamán a proč tma se nedá prohlédnout do své podstaty. A v odpověď mi vítr zcuchá vlasy v tvář.

Tak hebká je noc, jako bříska prstů hladíc kočičí srst. Tak dlouhá je noc, jak je jen životu jejímu přáno než úsvit ji zavraždí krvavě. Však je to jejich úděl, jejich hřích i trnová koruna.

Zachvěl se strom a listí spadlo. Červené jako krev matky země. Jako zrození i zánik. A v žilkách mu zběsile tepá a pění jeho krev. Jako poslední službu zemi prokazujíc jí vítá a zkrášlí. To strom vysvlékl svá léta, aby mohl žít dál. To purpurově zbarvil zem svou krví a nahota jeho přečká i krutou zimu.

I růže listy ztratila a vítr je rozfoukal po kraji. Než pojme nové, trny jsou jí ochranou. A okvětní lístky u mých nohou se třepotají, jsouc malé a lehké jako peří nás ptácat matky země.

A nevěřím, že náhoda tohle svedla, že náhoda chce abych dnes pod měsícem hladila srst noci slovy, abych se tulila ke hvězdám a pila svitu měsíce. Abych za vrnění tmy, noční šelmy měla klidný spánek. Abych sledovala Jitřenku s trnovou korunou a bledou tváří. Jež z myšlenek nese si svůj kříž, však brzy upustí kříž i trnovou korunu a krev rudá zmizí v novém dni.

Pak usměje se nebe a sluneční kotouč ho protne. Pak mraky si budou hrát a nikdo už nepomyslí na nedávnou vraždu, která už došla odpuštění. A já nevěřím, že náhoda by tohle svedla.

Za večera se dívám na hvězdy a stále větší mě jímá zima. A pohlcuje zem i vzduch je jí nasycen. Olejem vonným jsou namazána bolavá života záda. A masíruje je touha, touha po bytí.

Já kol sebe tiše vinu šálu slov, co hřeje zevnitř, zatímco mrznou mi bosé nohy. Oči už klopíc únavou, myšlenky vyčerpané psaním, hlavu opírajíc o ruku na větru plachtím.

Ne jako labuť, na to jsou dva potřeba, když letí jeden pro druhého, jeden za druhého a bez něj nežije a nelétá.

Ne jako straka, neboť noci nekradu a nevyvolávám třpytný den.

Ne jako anděl, neb perutě bílé on pozvedá a bez hříchu očištěné má tělo a nad námi má stráž.

Ale jako Ikarus. Na vlastních křídlech slepených voskem slz a smíchu. S rizikem pádu, ale přesto letím. Jako zběsile tepající listy stromů mávám křídly a prorážím tmou.

Bloudím do jiného světa. Abych mohla za Jitřenky počítat paprsky a přivolávat krásný sen, abych se vzbudila s touhou po bytí, s touhou do nového dne. Abych chytala nepolapitelné světlo a myslela na včerejší hvězdy. Myslela bych na to, kolik let mi vlékly, však málo jich je proti vesmíru a vždy bude. Celým životem budu jeho drobné ptáče, co jeho tajů všech nikdy nepozná. Taková byla včerejší noc, však žít minulostí je klam. Krásné jsou sic některé vzpomínky, však nikdy z beder nesejmeme staré viny. Do budoucnosti pohlížet, též nezdá se mi rozumné, neb uniká nám podstata přítomnosti. A snažit se dělat tu přítomnost ku obrazu svému je naším údělem.

Zkuste namazat křídla voskem touhy, uvolnit sevření reality. A tak těm ptáčatům matky země, nedorostlým andělům, bláznům, co nikdy se nedrží dlouho při zemi suňte okovy a zkuste se zamyslet nad vlastním života údělem. Na bíle navoskovaných perutích slunečního či měsíčního svitu učiňte jeden okamžik nesmrtelným.

